

Constelații care mor - Iuliei Hașdeu

Lorena Craia

De la lună și-napoi
Fuge carul meu cu boi;
Carul mare o fi mic,
Carul mic o fi nimic?

Stelele din ochii tăi
Se despart în două văi:
Una duce la amiaz,
Luminând ochiul meu treaz,
Una-și face drum spre Nord,
Dând lucirea pentr-un ort.

Carul mare-i scuturat
Peste noi și peste pat.

Și rămân cu ochi străin -
Toate pleacă, toate vin,
Numai carul meu cu boi
Nu-și ia drumul înapoi,
Înapoi cu tot cu tine!
Calcă-ntruna peste mine

Și mă-ntreb cum carul mare
Carul mic totuna-mi pare.

Și mă-ntreb din ochiul drept
Dacă este înțelept
S-aștept iarna, să-mi fac car,
Din trei stele și-un amnar;

Și mă-ntreb din ochi străin
Unde-s toate care vin
Și nu mi se-opresc în prag,
Depărtându-se-n șirag;

Și mă-ntreb din ochi nedrept
Cât mi-e dat să te aștept.

Stâlp de stele pân' la nori,
Valul mării pe viori,
Podele de rozmarin
Și pervazul de pelin,
Fereastră de mărar uscat,

Eu - copac, dar neudat.

Sunt în nea de primăveri -
Ghiocelul unei seri,
Sunt în florile de meri,
În siropul unei veri,
Sunt în mâna unei doamne,
Sub piciorul unei toamne,
Dar las fulgii să mă cearnă,
Viforindu-mă-nspre iarnă.

12-16 august 2016, Constanța